

ske og monetære Union, at en inddragelse af ØSU i den makroøkonomiske dialog kan bidrage væsentligt til

konvergenspolitikken i EF og til en forbedring af den økonomiske og sociale samhörighed i EF.

Bryssel, den 27. februar 1991.

François STAEDLIN

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om Kommissionens forslag til Rådets forordning (EØF) om vurdering af og kontrol med miljørisikoen ved eksisterende stoffer⁽¹⁾

(91/C 102/12)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 3. oktober 1990 under henvisning til EØF-Traktatens artikel 100 A at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for miljø-, sundheds- og forbrugerspørgsmål, som udpegede Pedro Vidal til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 8. februar 1991.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 284. plenarforsamling, mødet den 28. februar 1991, enstemmigt følgende udtalelse.

ØSU godkender generelt begrundelsen for at fremsætte det foreliggende forslag, dog med forbehold af følgende bemærkninger.

1. Indledning

1.1. Det foreliggende forslag, som er baseret på artikel 100 A, opstiller fremgangsmåder for en harmoniseret indsamling på EF-plan af oplysninger om eksisterende kemiske stoffer og for vurdering af og kontrol med miljø- og sundhedsrisikoen ved disse stoffer.

1.2. Forslaget udspringer af det fjerde handlingsprogram på miljøområdet og imødekommer de ønsker, der er fremsat i ØSU's udtalelse herom⁽²⁾. Forslaget stemmer ligeledes overens med de synspunkter, ØSU kraftigt fremhævede i udtalelsen om den sjette ændring til direktiv 67/548/EØF⁽³⁾ vedrørende begrænsningerne i direktivets anvendelsesområde.

1.3. I sidstnævnte udtalelse (punkter 1.5 og 1.6) beklagede ØSU, at direktivets anvendelsesområde var begrænset til anmeldelse af nye stoffer og opfordrede til, at man medtog alle farlige stoffer.

1.4. Det foreliggende forslag dækker de cirka 100 000 kemikalier, der er opført i EINECS-fortegnelsen (den europæiske fortegnelse over markedsførte stoffer), og som var på EF's marked den 18. september 1981.

1.5. Da det, som Kommissionen anfører i indledningen, ville være umuligt at indsamle oplysninger om og vurdere risikoen ved alle eksisterende kemikalier på samme tid, anbefales en systematisk trinvis procedure, hvor man starter med stoffer, der produceres eller importeres i en mængde på over 1 000 ton/år pr. producent/importør og ender med de stoffer, hvor tallet

⁽¹⁾ EFT nr. C 276 af 5. 11. 1990, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 180 af 8. 7. 1987, pkt. 2.3.3.

⁽³⁾ EFT nr. C 114 af 11. 5. 1977, punkter 1.5 og 1.6.

ligger på mellem 10 og 1 000 ton/år pr. producent/importør.

1.6. For stoffer, der produceres eller importeres i mindre mængder, vil indsamling af oplysninger og risikovurderingen finde sted på basis af de konkrete tilfælde.

1.7. På grundlag af de oplysninger, som producenterne og importørerne tilvejebringer, og som centraliseres i Kommissionen, udarbejder et forvaltningsudvalg prioriteringslister [procedure II a)]. Udvalget samarbejder med Kommissionen. Kriterierne for fastlæggelse af prioriterede stoffer er endnu ikke blevet opstillet, men de vil blive vedtaget efter forvaltningsudvalgsproceduren.

1.8. Arbejdet med de prioriterede stoffer fordeles mellem medlemsstaterne, således at man kan udnytte allerede indhøstede erfaringer på dette område og ansøge til nye bidrag. Der skal udnævnes referenter for bestemte stoffer, som skal vurdere risiciene og fremsætte egne henstillinger.

1.9. Disse henstillinger skal fremsendes til Kommissionen og vedtages på EF-niveau efter fremgangsmåden i artikel 11. Resultatet af risikovurderingen og eventuelle henstillinger skal offentliggøres i EF-Tidende, når de er vedtaget (artikel 8).

1.10. Om nødvendigt kan Kommissionen på grundlag af henstillingerne foreslå EF-foranstaltninger inden for rammerne af direktiv 76/769/EØF⁽¹⁾ om begrænsning af markedsføring og anvendelse af farlige stoffer, eller inden for rammerne af andre eksisterende EF-instrumenter (artikel 8, stk. 5).

2. Generelle bemærkninger

2.1. ØSU understreger på ny den betydning, det til lægger alle foranstaltninger, som kan garantere et højt informationsniveau og en effektiv kontrol, således at risiciene kan blive vurderet og eksisterende stoffer kontrolleret for dermed at sikre en god beskyttelse af mennesker og miljø.

2.2. ØSU godkender beslutningen om at vælge en forordning, da dette instrument vil sikre, at indsamlingen og vurderingen af data om eksisterende stoffer foregår efter harmoniserede metoder og procedurer i medlemsstaterne. Herved undgår man en opsplittning og forvriddning af EF-markedet for kemiske produkter.

2.3. ØSU er dog betænkeligt ved, at fem medlemsstater (Irland, Spanien, Portugal, Grækenland og Luxembourg) endnu ikke har nogen lovgivning på området. Det anbefaler Kommissionen at vedtage egnede foranstaltninger med henblik på at bistå dem med iværksættelsen af det foreslåede sæt regler, således at man sikrer en ensartet anvendelse af den foreliggende forordning.

2.4. Under henvisning til subsidiaritetsprincippet og for at sikre størst mulig effektivitet anbefaler ØSU, at medlemsstaterne allerede fra starten inddrages aktivt i den systematiske indsamling af oplysninger. ØSU rejser i den forbindelse spørgsmålet, om ikke det vil være hensigtsmæssigt at indberette oplysningerne til de kompetente nationale myndigheder og derefter til Kommissionen, især fordi det er disse myndigheder, der skal kontrollere, om forordningens bestemmelser overholdes, og som eventuelt skal iværksætte sanktioner (artikel 13).

2.5. I overensstemmelse med den henstilling, der blev fremsat i udtalelsen om den syvende ændring⁽²⁾ gentager ØSU, at det er nødvendigt at integrere Kommissionens program i det arbejde om kemiske stoffer, der er i gang på internationalt plan i UNEP (De forenede Nationers Mijøprogram), WHO (Verdenssundhedsorganisationen) og IPCS (internationalt program for sikkerhed i forbindelse med kemikalier) og især i programmet af Organisationen for økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD). Formålet er at undgå dobbeltarbejde og at anvende de begrænsede ressourcer mere effektivt ved at fordele omkostningerne ved risikovurderingen på internationalt plan.

2.6. ØSU opfordrer derfor Kommissionen til fuldt ud at gennemføre den plan, der er omtalt i begrundelsen, og som går ud på at sikre EF en mere aktiv deltagelse i OECD-programmet. Ved at skaffe sig større viden og flere erfaringer med EF-standarder og -bestemmelser kan EF fremme vedtagelsen af sådanne standarder på internationalt plan.

2.7. ØSU mener, at systematisk indsamling af disponible oplysninger om kemiske stoffer, hvoraf der produceres eller importeres store mængder, påfører virksomhederne en stor og kompliceret byrde. For at sikre, at de indsamlede data er nøjagtige og udtømmende, beder ØSU Kommissionen om at tage de foreslåede frister op til fornyet behandling og i den forbindelse tage hensyn til de nationale forhold samt de problemer, som de forskellige stoffer rejser. Der bør fastsættes en længere frist end de 6 måneder, der er fastsat i artikel 3 i forordningsforslaget, for at der kan opnås tilfredsstillende og pålidelige resultater, og således at fristen for iværksættelsen af sanktioner (artikel 13) bliver tilsvarende længere.

2.8. Kommissionens trinvis fremgangsmåde med udgangspunkt i mængden af producerede eller importe-

⁽¹⁾ EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 201.

⁽²⁾ EFT nr. C 322 af 31. 12. 1990.

rede stoffer giver ikke nødvendigvis fuld sikkerhed, eftersom der ikke er nogen sammenhæng mellem mængde og farlighed.

2.9. ØSU konstaterer, at artikel 6, stk. 2, indeholder en forpligtelse til øjeblikkeligt at meddele nye elementer, som viser et bestemt stofs farlighed, og spørger, om dette er nok til at korrigere for det rent kvantitative kriterium.

2.10. For at lette byrden og fremskynde arbejdet med stoffer, der indebærer større risici, bør det endvidere undersøges, om det er muligt i første fase ikke at indsamle oplysninger om de kemiske produkter, som generelt anses for at være uskadelige, eller hvis risikopotential er velkendt. Disse kan så opføres på en liste over undtagne stoffer, uden at dette dog betyder, at de er risikofri.

2.11. ØSU understreger endelig, hvad angår stoffer, som allerede behandles inden for rammerne af internationale programmer, at man bør undgå dobbeltarbejde, og konstaterer med tilfredshed, at der foregår et samarbejde inden for OECD om at opstille ensartede edb-formularer til dataindsamlingen.

2.12. ØSU er bekymret for, at bestemmelserne i den foreslåede forordning kan indebære et for stort antal dyreforsøg og således komme i konflikt med direktiv 86/609/EØF om beskyttelse af dyr, der anvendes til dyreforsøg og andre videnskabelige formål. ØSU henstiller derfor, at man så vidt muligt accepterer resultater, der allerede er opnået med ikke-standardiserede forsøgsmetoder, screening eller andre effektive alternative metoder.

2.13. ØSU anbefaler endelig, at man i forbindelse med koordineringen af indsamlingen af oplysninger søger at drage størst mulig fordel af de berørte industriforeningers [europæisk råd for sammenslutninger af kemiske industrier (CEFIC), *Oil Companies' International Study Group for Conservation of Clean Air and Water in Europe* (CONCAWE), EUROMETAUX osv.] beredvillighed. På den måde kan man lette de individuelle producenters/importørers arbejde i forbindelse med dataindberetningen. De kontakter, der allerede er etableret inden for rammerne af forvaltningsudvalget (se artikel 11) bør konsolideres.

2.14. Hvad angår Kommissionens mulighed for i medfør af artikler 8 og 11 at afkræve producenterne/importørerne yderligere undersøgelser af stoffernes sundheds- og miljømæssige konsekvenser, mener ØSU, at det er ubetinget nødvendigt, at det i artikel 11 omtalte udvalg rådfører sig med de berørte parters eksperter (producenter/importører, arbejdstagerrepræsentanter,

forbrugerorganisationer) for på videnskabeligt grundlag at drøfte, om undersøgelserne reelt er nødvendige.

2.15. Endelig anbefaler ØSU, at oplysninger, som kan have betydelige negative konsekvenser kommercielt set, behandles så fortroligt som muligt, men opfordrer ligeledes til størst mulig gennemsigtighed, og minder om direktiv 90/313/EØF⁽¹⁾ om fri adgang til miljøoplysninger. I denne forbindelse bemærker ØSU, at direktiv 90/313/EØF ikke udelukker, at oplysninger, som i sjældne tilfælde kunne få negative konsekvenser kommercielt set, såsom producentens eller importørens navn eller visse fysiske-kemiske data om det pågældende stof, behandles så fortroligt som muligt, hvilket udtrykkeligt er udelukket ifølge artikel 12, stk. 1, i den foreslåede forordning (jf. artikel 3 i direktiv 90/313/EØF).

3. Særlige bemærkninger

3.1. Artikel 2

3.1.1. Definitionerne af »stoffer« og »præparater« bør være mere præcise. Den nuværende definition kan føre til den antagelse, at visse stoffer på EINECS-fortegnelsen kan opfattes som præparater.

Definitionerne stammer fra direktiv 67/548/EØF, og derfor bør dette spørgsmål behandles parallelt med en ændring af dette direktiv.

3.1.2. Ifølge den nuværende definition af »import« er stoffer til internt brug importeret fra tredjelande ikke omfattet af denne forordning. Ifølge definitionen af »produktion« er stoffer produceret til internt brug omfattet.

Det er inkonsekvent det ene sted at medtage stoffer, der overdrages til tredjemand, medens man det andet sted kun medtager stoffer, som ikke kommer uden for industrianlæggets område.

Eftersom forordningen er baseret på EINECS-fortegnelsen bør mellemprodukter, som produceres, men ikke markedsføres, ikke medtages.

»Produktion« bør derfor defineres således:

» »Produktion«: Produktion af stoffer fremstillet med henblik på markedsføring i fast form, flydende form eller gasform.«

⁽¹⁾ EFT nr. L 158 af 23. 6. 1990.

Det fremgår heller ikke klart af definitionen af »import«, om importerede stoffer, der skal anvendes til fremstilling af præparater, er omfattet. For at gøre det klart, at disse stoffer skal være omfattet, bør definitionen formuleres således:

»Import«: ... til tredjemænd (i form af et stof eller som en bestanddel af et præparat)...

3.2. Artikel 3

3.2.1. Producenter eller importører, som har overskredet grænsen på 1 000 ton pr. år »i mindst et af de sidste tre år inden vedtagelsen af forordningen«, har dataindberetningspligt. ØSU foreslår formuleringen »inden og efter vedtagelsen« for at undgå, at producenter eller importører, som for første gang producerer eller importerer et stof, som er opført i EINECS-fortegnelsen, efter forordningens vedtagelse, omgår registreringsforpligtelsen og det dertil knyttede bidrag til omkostningerne ved senere afprøvninger. Samme ændring bør foretages i artikel 4, stk. 1 og 2.

3.2.2. ØSU beder ligesom i punkt 2.7 om, at fristen for indsamling af oplysninger på seks måneder efter forordningens ikrafttræden på ny tages op til behandling.

3.2.3. Som alternativ kan man overveje muligheden for prioriteret indgivelse af de i litra a), b), c) og d) krævede oplysninger og fastsætte en senere frist for de andre oplysninger.

3.2.4. Det bør præciseres, hvad der i artiklens stk. 2 menes med »nemt kan tilvejebringes«.

3.3. Artikel 4

3.3.1. Bemærkningen i punkt 3.2.1 gælder også her.

3.3.2. Hvad angår fristerne for indberetning af data vedrørende stoffer, der produceres og importeres i mindre mængder, gør ØSU opmærksom på, at dataindsamlingen involverer et langt større antal virksomheder, som for størstedelens vedkommende er små og mellemstore virksomheder, som ikke altid er i stand til at indsamle og forelægge den type oplysninger, og som derfor har behov for bistand.

3.4. Artikel 6, stk. 1, litra a)

3.4.1. Man bør tage forbehold for tilfælde, hvor

leverandøren ikke har kendskab til den nye anvendelse. Formuleringen ændres til

»a) leverandøren har kendskab til en ny anvendelse, som (ændrer menneskers...)«.

3.5. Artikel 6, stk. 2

3.5.1. Det bør på linje med kommentaren i pkt. 2.9 tilføjes, at forpligtelsen til at indgive oplysninger gælder uafhængigt af den producerede eller importerede mængde.

3.6. Artikel 8

3.6.1. Artikel 8, stk. 1

Ethvert krav om supplerende oplysninger eller yderligere undersøgelser bør være begrundet.

3.6.2. Artikel 8, stk. 2

Man bør i den fastsatte frist tage højde for, at det tager en vis tid at gennemføre undersøgelser eller bibliografisk research.

3.7. Artikel 9

3.7.1. Artikel 9, stk. 2

I stedet for formuleringen »... tilvejebringer ... alle tilgængelige oplysninger om stoffet...« bør der stå »... tilvejebringer ... alle tilgængelige oplysninger om stoffet, som er relevante for risikovurderingen...«.

3.7.2. Artikel 9, stk. 4

Det bør fremgå eksplicit, om alle producenter skal forbydes at markedsføre et stof, hvis nogle producenter fremlægger supplerende oplysninger, mens andre ikke gør det.

3.8. Artikel 12

3.8.1. Denne artikel bør stemme overens med bestemmelserne vedrørende fortrolighed, som er under udformning i Rådet i forbindelse med den syvende ændring af direktiv 67/548/EØF. Der bør være mulighed for at anke den kompetente myndigheds afgørelse.

3.9. Artikel 13

3.9.1. Også her bør der være klageadgang.

3.10. Bilag II

3.10.1. Formularen for eksisterende stoffer, punkt 1.19 — stoffets anvendelse angivet i procent:

Der mangler nogle vigtige anvendelser, idet mange af produkterne indgår i »andre anvendelser«. Andre vigtige anvendelser bør tilføjes, f.eks. »brændstof«.

3.11. Forordningsforslaget er uklart angående stoffer med samme EINECS-nummer, som kan have

forskellige karakteristika, f.eks. stoffer, som kan sælges i forskellige fysiske former, og som derfor har forskellige fysiske egenskaber. Der hersker ligeledes uklarhed, når et stof både importeres og produceres. Der bør klart fremgå, om der i disse tilfælde skal indgives flere formularer.

Bryssel, den 28. februar 1991.

François STAEDLIN

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om mindsteværdier for energiudnyttelsen i nye varmtvandskedler, der anvender flydende eller gasformigt brændsel⁽¹⁾

(91/C 102/13)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 13. november 1990 under henvisning til EØF-Traktatens artikel 100 A at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for energi, kernekraft og forskning, som udpegede Giuseppe Frandi til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 5. februar 1991.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 284. plenarforsamling den 28. februar 1991 med et meget stort flertal af stemmer for, 8 imod og 12 hverken for eller imod følgende udtalelse.

1. Generelle bemærkninger

ØSU stiller sig i princippet positivt til Kommissionens forslag, men anmoder Ministerrådet om at tage hensyn til nedenstående bemærkninger, når det træffer sin beslutning.

1.1. Nærværende direktivforslag skal afstemmes efter forslaget til Rådets beslutning om fremme af energieffektiviteten i Fællesskabet (SAVE-programmet)⁽²⁾, idet nævnte beslutning udstikker overordnede retningslinjer og specifikke aktioner, som også dækker de problemer, som søges løst gennem forslaget til direktiv om mindsteværdier for energiudnyttelsen i nye varmtvandskedler, der anvender flydende eller gasformigt brændsel.

1.2. Der kan og bør derfor indføres et overordnet koncept for en forenkling af fremgangsmåderne, således at man skaber sikkerhed for producenterne og for forbrugerne samt garantier for arbejdstagerne, installatørerne og dem, som vedligeholder anlæggene. Der er derfor behov for et, endnu ikke udstedt, direktiv om apparater, der anvender flydende brændsler, og som, med sigte på opfyldelse af målsætningerne i energieffektivitetsdokumentet, skal samordnes med det allerede eksisterende direktiv om gasapparater.

1.3. Det foreliggende direktivforslag skal ses i sammenhæng med det nyligt vedtagne direktiv om gasapparater 90/396/EØF af 29. juni 1990⁽³⁾. Direktiv 90/396/EØF opstiller sikkerhedskrav til gasapparater og kriterier for rationel energiudnyttelse i forbindelse med brugen af disse (virkningsgrad). På basis af dette direktiv har EF-Kommissionen givet Den europæiske Standardise-

⁽¹⁾ EFT nr. C 292 af 22. 11. 1990, s. 8.

⁽²⁾ EFT nr. C 301 af 30. 11. 1990, s. 11.

⁽³⁾ EFT nr. L 196 af 26. 7. 1990, s. 15.